

at der sker Retsforfølgning, hvilket jo vil bringe Sagen for Offentligheden. Opsigelse er saa at sige bortfaldet med selve dette Lovforslag. Jeg synes ogsaa, Tidspunktet, den 31. December 1915, er overmaade heldigt. Der kan dog godt indtræde Forhold, som gør det rimeligt at udskyde denne Termin. Paa den anden Side maa det ogsaa indrømmes, at Kreditorerne har en naturlig Ret; der kan tænkes Forhold, hvor det virkelig er af Vigtighed for dem at faa deres Penge, og jeg finder det derfor ganske korrekt, at Justitsministeriet faar Myndighed til at skønne over Forholdene. Da man jo maa erkende, at Rentefoden har ændret sig, er det ikke urimeligt, at der sker en Del Opsigelser f. Eks. af 2den Prioriteter med det Formaal at opnaa højere Rente; og at man ved denne Lov skulde afskære en Kreditor herfra, vilde være urimeligt. Jeg finder det altsaa korrekt, at Justitsministeriet faar Bemyndigelse til at skønne over, om det ikke var rigtigt, at den paa-gældende kunde opsiges, og at Opsigelsen derefter bortfaldt mod, at vedkommende Kreditor opnaaede en højere Rente. Baade fra Debitors, Kreditors og Samfundets Side set forekommer Lovforslagets Affattelse mig da berettiget og paaskønnelsesværdig, og jeg anbefaler det til hurtigt og velvillig Fremme her i Tinget.

Fraenkel: Den konservative Gruppe her i Tinget er fuldkommen enig med den højtærede Justitsminister om Tanken i dette Lovforslag. Om den er saa fyldig udtrykt, som den muligvis kunde blive ved en Udvalgsbehandling, tvivler jeg noget om. Det er ikke alle Debitorer, vi kunde ønske at holde Haanden over ved en saadan Lov — en Debitor, der har Lommen fuld af Penge f. Eks., kan sagtens klare sig ogsaa uden en saadan Lov —, men det er saadanne Debitorer, som paa Grund af de særlige Forhold, vi lever under, ikke vil have nogen Mulighed eller Sandsynlighed for at skaffe Penge paa anden Maade, hvis deres Laan bliver opsagt. Jeg mener derfor, at man kunde forme § 1 f. Eks. saaledes: „Indtil den 31. December 1915 kan Udlæg til brugelig Pant eller Forauktionering af fast Ejendom for Pantegæld ikke finde Sted, for saa vidt Gælden er forfalden ifølge Opsigelse fra Kreditors Side, der er sket siden 1. August 1914, medmindre Skyldneren“ o. s. v., saaledes som Paragraffen er affattet i Lovforslaget, og saa give den følgende Tilføjelse: „og Pantedeбитор paa Fordrings-

haverens Forlangende kan bevise, at han er ude af Stand til at betale uden at foretage ekstraordinære Skridt, eller Kreditor er ude af Stand til at paavise, hvor Debitor kan faa Prioriteten ombyttet paa samme Vilkaar som dem, han nyder“. Saaledes eller maaske lidt anderledes kunde man forme § 1. Kort og godt, jeg synes, man præcisere kan træffe det, man egentlig vil, end det er truffet i Lovforslagets Affattelse. Der kunde ogsaa komme andre Spørgsmaal frem, f. Eks. angaaende Salgsprioriteter, hvis Opsigelighed til en given Termin, f. Eks. til Juni Termin, var givet i Forvejen. Der er neppe Grund til at lade dem falde ind under Loven. Denne tager ikke Sigte paa Prioriteter, der forfalder af sig selv, den tager kun Sigte paa Prioriteter, der opsiges. Ved Salgsprioriteter er man i Forvejen klar over, at Pengene skal udbetales til den og den Tid, f. Eks. er man med Hensyn til Restbeløbet af Købesummen, der henstaar som Prioritet i Ejendommen, fra begge Sider klar over, at den skal udbetales til den og den Tid, og det forekommer mig, at naar der er Tale om en lovlig Udbetalingshenstand, kunde dette undtages fra Loven. Endvidere kunde der komme Spørgsmaal frem om, hvorvidt insolvente Debitorer skulde falde ind under Loven, idet de maaske netop ved Hjælp af denne Lov kunde klare sig i nogen Tid. Det forekommer mig altsaa, at der er forskellige Spørgsmaal, som det er værd at tage under Overvejelse i et af disse hurtigt arbejdende Udvalg, som vi nu er yante til at nedsætte.

Ogsaa jeg ser med nogen Betænkkelighed paa Bestemmelsen om, at Justitsministeriets Skøn skal være afgørende i Tilfælde, hvor der kan afviges fra Lovens § 1. Jeg gør det baade af særlige Grunde og af mere almindelige Grunde eller, om de Herrer vil, af politiske Grunde. Som særlig Grund kan jeg anføre, at Ministerierne er saa overbeholdende med løbende Forretninger, at det tager temmelig lang Tid at ekspedere en Sag, og dette gælder i højeste Grad Justitsministeriet. Men jeg har ogsaa politiske Grunde. Det forekommer mig nemlig, at der er en stigende Tilbøjelighed til at gøre Lovene magre og overlade en hel Del Afgørelser til Administrationen. Der bliver derved meget let en Sammenblanding af Administration og Lovgivningsmagt, som virker i høj Grad uheldigt. Jeg kan ikke sige, om dette kan undgaas ved det foreliggende Lovforslag — jeg nærer nogen Tvivl i saa Hen-